

[Alsing Andersen.]

Det er virkelig ikke at bruge tiden på den rette måde. De ærede partier er repræsenteret i udenrigskommissionen, deres forslag kan forelægges dér. De har haft lejlighed til gennem et par år at deltage i drøftelserne ikke alene med regeringen, men — hvad der er meget betydningsfuldt — med repræsentanter for alle dele af dansk erhvervsliv, og den beslutning, der skal tages i det høje ting, bør naturligvis ikke tages ud fra en rent politisk betragtning, ud fra hvad vi kan blive enige om i et folketingsudvalg. Den beslutning, det høje ting skal træffe, bør træffes på grundlag af den betænkning og de forslag, der inden ret længe vil fremkomme fra kommissionen. I stedet for at køre videre her i tinget med dette forslag til beslutning synes jeg, at partierne skulle opfordre deres medlemmer af udenrigskommissionen til at gøre alt, hvad de kan, for at fremskynde arbejdet, således at vi på et solidt grundlag i betænkningen med tilhørende forslag i næste folketingsår kan gennemføre den nyordning på forskellige områder, som vi alle er enige om bør gennemføres.

Henry L. W. Jensen: Ja, jeg kan ikke skrue mig op til de højder, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen gør med hensyn til spørgsmålet om udenrigskommissionen. Udenrigskommissionen sidder godt nok og arbejder, det gjorde den højtærede udenrigsminister også opmærksom på, men jeg synes, at det er sundt og godt at se spørgsmålet også fra andre vinkler og med andre øjne end lige netop ud fra det kommissionsarbejde, som er i gang. Jeg skal i øvrigt ikke gå ind på selve kommissionsarbejdet. Den højtærede udenrigsminister var så venlig — og det takker jeg ham for — at sige, at udenrigsministeriet ikke skulle følge et bestemt mønster, men skulle være vågent og tilpasse sig efter tiderne. Det er det, der er det afgørende for udenrigskommissionens arbejde, og det er også det, der er afgørende for det forslag til folketingsbeslutning, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen så udmærket har gjort rede for.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen talte om at trække de nordiske ambassadører tilbage. Så vidt jeg erindrer, har dette

spørgsmål været behandlet i det norske storting; man har spurgt, om ikke det nordiske samarbejde efterhånden foregik på et så intimt plan, at man ikke behøvede ambassadørrepræsentation i Norden. I det forslag til folketingsbeslutning, der foreligger her, siger man: lad os få gang i tingene, og lad os foreslå først og fremmest, at vi de nordiske brødrefolk imellem afskaffer det lidt forældede ambassadørsystem og går over til at udbygge det nordiske samarbejde på et mere praktisk plan.

Der er mange andre steder, hvor man kunne have stillet forslag om at trække ambassadører tilbage. Man kunne have trukket ambassadører tilbage — jeg vil nu ikke anvende udtrykket „trække ambassadører tilbage“, men sige, at rent praktisk kræver forholdene rundt omkring i verden med hele den dannelse af områder, der finder sted, Beneluxområdet, de seks, de syv, områderne i Afrika, områderne i Asien, områderne i Sydamerika, på mange felter en omlægning af udenrigstjenesten på merkantil basis. Det er meget vigtigt, at vi er vågne, fordi vi skal leve af eksport, bringe en eksport i gang rundt omkring i verden for at opretholde vor levestandard.

Når man imidlertid erkender, at udenrigstjenesten skal udvides, vil det også være naturligt samtidig at finde besparelser på områder, hvor det kan lade sig gøre, og dér har forslagsstillerne altså fundet ud af, at det mest nærliggende må være at foretage besparelser i de omliggende lande. Vi har jo fået nye naboer; vi er kommet hinanden meget nærmere på grund af den tekniske udvikling. Nu kan vi flyve på timer, hvor vi før brugte dage og uger, og derfor er det nødvendigt at få en lidt anden indstilling til hele dette område. Vi skal have en repræsentation, der er hurtigt virkende, som ikke er for dyr, og som ikke bringer os i yderligere udgifter, men hvor der kan foretages tilsvarende besparelser. Jeg mener ligesom forslagsstillerne, at vi har sådanne spareområder i Skandinavien, i Europa, inden for Benelux. Vi behøver ikke i alle disse enkelte lande — det er Danmark ikke stort nok til — at have ambassadører. Vi behøver heller ikke at have ambassadører i de nye stater i Afrika. Vi skal have en ordening på, om jeg så må sige, inter-